

otázkou přiměřenosti nebo vhodnosti učiněného opatření, které nejsou důvodem pro dovolací rekurs proti shodným usnesením první a druhé stolice (§ 46 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 14. července 1932, R II 267/32.)

Soud první stolice přikázal dvacetileté manželské dceři, by se navrátila k otci. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není tu vytýkané nezákonnosti; napadené usnesení založeno jest na ustanovení § 145 první věty obč. zák., že rodiče jsou oprávněni uprchlé děti zpět požadovati a prchnuvší s vrchnostenskou pomocí zpět přivésti. Mínění, že toto oprávnění náleží rodičům jen proti dětem nejvýše osmnáctiletým, nikoli starším, nemá opory v zákoně, který co do věku nerozlišuje; proto ustanovení to týká se všech dětí podléhajících moci otcovské, tudíž i stěžovatelky. Citované ustanovení sleduje ovšem prospěch dítěte, a nebylo by lze ho užítí, kdyby se prospěchu tomu z jakéhokoliv důvodu přičilo, by dítě bylo drženo v domácnosti rodičů. To vyplývá z ustanovení § 142, 178 a 21 obč. zák., jichž účelem jest vesměs prospěch dítěte. Otázka prospěchu dítěte jest však otázkou právního posouzení po případě otázkou přiměřenosti nebo vhodnosti učiněného opatření (§ 42 nesp. zák.), kteréž však nejsou důvodem pro dovolací rekurs proti shodným usnesením první a druhé stolice (§ 46 odst. (2) čís. 100/1931 sb. z. a n.).

Čís. 11828.

Obec ve Slezsku, vypověděvši služební smlouvu, jest oprávněna k žalobě o zrušení této smlouvy a o vyklizení žalovaného z obecního domu, třebaž se obecní zastupitelstvo neusneslo na zrušení smlouvy a na podání žaloby.

(Rozh. ze dne 14. července 1932, Rv II 482/32.)

Obec ve Slezsku uzavřela se žalovaným smlouvu, podle níž byl žalovaný povinen vydávati jízdenky a podle níž mu byl dán k užívání obecní dům. Ježto se žalovaný dopustil při vydávání jízdenek nepřístojností, dala mu žalobkyně výpověď, již žalovaný nepřijal, načež se žalobkyně domáhala na něm zrušení smlouvy a vyklizení z bytu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné v těchto

důvodů:

Co se týče právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nepochybil především odvolací soud, přiznav žalující obci oprávnění k sporu, pokud se týče k žalobě. Jsouc stranou při smlouvě, je obec k žalobě o zrušení

smlouvy oprávněna. Pro to, že prý se obecní zastupitelstvo na zrušení, pokud se týče na výpovědi smlouvy a na podání žaloby neusneslo, po případě, že usnesení není pravoplatné, ježto byly proti němu podány námitky, nelze upíratí obci oprávnění k žalobě. Nehledíc k tomu, že se podle zjištění nižších soudů obecní zastupitelstvo na výpovědi smlouvy usneslo, je okolnost, zda se takové usnesení stalo a zda je pravoplatné, bez významu, neboť obec vypověděvši smlouvu a domáhajíc se žalobou zrušení smlouvy a vyklizení žalovaného, použila jen práva, které jí již ve smlouvě bylo dáno a nejde o žádný z případů uvedených v § 30 slezsk. ob. ř. ze dne 5. listopadu 1863, čís. 17 z. zák., kde je třeba usnesení obecního zastupitelstva, zejména nejde o případ čís. 5, totiž o věc vybočující s obyčejné správy jmění. Podle toho námitka nedostatku oprávnění ke sporu, pokud se týče k žalobě, právem neshledána opodstatněnou.

Čís. 11829.

Opověď, by s protokolace firmy veřejné obchodní společnosti, o jejíž protokolaci bylo již zažádáno a jež dosud nebyla do obchodního rejstříku zapsána, sešlo, ježto žadatel nemíní ve společnosti setrvati, jest opovědi vystoupení žadatele z veřejné obchodní společnosti.

Je-li zrušení společenského poměru mezi dvěma společníky sporné a změnila-li by se po vystoupení opovídatele veřejná obchodní společnost v podnik kupce jednotlivce, jenž by ve znění původní firmy bez výslovného svolení vystoupivšího společníka nemohl býti veden, musí býti opověď podepsána oběma společníky.

Nejde o zmatek podle § 41 g) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., neslyšel-li rejstříkový soud účastníky dříve, než dal doplniti formálně vadnou opověď.

(Rozh. ze dne 16. července 1932, R I 551/32.)

Podáním ze dne 15. prosince 1931 opověděla Anna K-ová společně s Marií C-ovou zápis firmy K. a spol. Podáním ze dne 27. ledna 1932 navrhla Anna K-ová, by zápis firmy K. a spol. nebyl ani povolen, ani vykonán. Rejstříkový soud vrátil Anně K-ové podání ze dne 27. ledna 1932 k doplnění buď soudně neb notářsky ověřeným podpisem druhé společnice, Marie C-ové, nebo dokladem o pravoplatném soudním rozhodnutí o tom, že navrhovatelka, společnice Anna K-ová, i bez souhlasu společnice Marie C-ové, jest oprávněna odvolati žádost o zápis společnosti do obchodního rejstříku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podáním ze dne 27. ledna 1932 navrhla Anna K-ová, by zápis firmy K. a spol. nebyl ani povolen, ani vykonán. Tím vzala zpět opověď ze dne 15. prosince 1931, kterou společně s Marií C-ovou byla podepsala. Poněvadž opověď firmy byla učiněna dvěma společníky, musí i zpětvzetí opovědi býti podáno oběma společníky, a to ve formě ověřené. Po případě musela by Anna K-ová prokázati rozsudkem, že jest oprávněna i bez souhlasu druhé společnice žádost protokolační odvolati. Požadavek v těchto směrech napadeným usnesením